

A Nap még nyugodt szívvel aludt, amikor mi már talpon voltunk.

A nagy nap! Ma indulunk el Ukrajnába, Kárpátaljára, s azon belül is Beregszászra.

Hajnali négy óra körül indultunk... Igen, szerintem is korán volt, de nem volt nehéz, mivel a nagy izgalomtól senki se tudott aludni. Bepakoltuk a bőröndöket a csomagtartóba, és elindultunk. Alig indultunk el, máris megállított egy rendőr, valami éjszakai ellenőrzésre. Miután újra elindultunk, csak utaztunk, utaztunk és utaztunk. Hát elég unalmasnak hangzik, de nem volt az, mivel nagyon sokat idétlenkedtünk, énekeltünk, kacagtunk, na meg egy keveset aludtunk is! Minden fél órában pisilnünk kellett, és a sofőr meg kellett álljon. Szegénynek elege lehetett... A román- magyar határon átmenve megérkeztünk Magyarországra. Ott megálltunk a Tescónál és vásároltunk, ki mit akart...

A Tesco mellett lévő elektronikai üzletben Ádám és Szabi vettek Mp3-at, lehet, hogy nem kellett volna, mivelhogy eléggé drága volt, és még azt se tudták, hogyan kell bekapcsolni. Aztán visszavitték, és kiderült, hogy nem működött.

A Tescónál elég sokat vártunk, hogy jöjjenek a kecskemétiak.

Mikor megjöttek, együtt indultunk az ukrán határ felé, amiről azt mondják, a legszigorúbb átkelőhely.

Vagy két órát vártunk, hogy végre-valahára átengedjenek. Vendéglátóink a beregszászi templomnál köszöntöttek, majd elszállásoltak minket, kit családokhoz, kit Balazséron a vendégházban. Miután elment mindenki a szálláshelyére, lefeküdtünk, és aludtunk.

Az első nap (csütörtök) nem keltünk annyira korán, mivel csak 9-re kellett a gimnáziumhoz érjünk, ahol volt 3 rendhagyó óránk.

Az első órán Magyarország három részre szakításáról tanultunk egy kedves, idős nénivel. A második óra művészettörténelem óra volt, amelyen a magyarok életmódjáról beszélgettünk. Az irodalomórán híres beregszászi és kárpátaljai költőkről, írókról meséltek nekünk. Ezután ebédeltünk.

További programként városnézést terveztek, de sajnos esett az eső. Ehelyett múzeumban voltunk, ahol sok régi eszközt, edényt, festett képet láthattunk.

Ezután visszatértünk a gimibe, ahol mindenki felöltözött a betlehemes jelmezébe, és öt házhoz indultunk betlehemezni. Mindenhol szívesen láttak, s örömmel nézték végig rövid előadásunkat. Minden háznál egy kilónyi édességet és rengeteg üdítőt tömtek belénk, ezért nekünk minden második háznál pisilnünk kellett.

Este mindenki hazatért a szálláshelyére, és lepihentünk (már aki nem maradt fenn éjfélig). Így telt el az első napunk Kárpátalján.

Másnap reggel a gimiben találkoztunk. Nagyon szép ajándékot kaptunk: nem tárgyat, nem édességet, hanem egy gyönyörű előadást a diákoktól. Nagyon szép volt, énekeltek, szavaltak. Megtanították az előadásukkal, hogy legyünk büszkék arra, hogy magyarok vagyunk. Éneket is tanítottak nekünk, az Itt születtem címűt.

Ebéd után nagy sikerrel adtuk elő a betlehemest két osztálynak. Ezek után következett a városnézés. Megnéztük az Arany Páva éttermet, a gimnáziumot.

Volt egy kis szabadidőnk, ekkor tudtunk bevásárolni. A buszban népdalokat énekeltünk.

Két helyen voltunk, a második házban egy 82 éves néni könnyes szemekkel hallgatta végig az előadásunkat. Visszaültünk a buszba, s gondolva, hogy többet úgysem adjuk elő, átöltöztünk.

A tanár bácsi is felült, és bosszankodott, hogy átöltöztünk. Ezért 5 perc alatt a haladó buszban mindenki visszaöltözött a népviseletébe, ruhájába. Aznap Kata azt álmodta, hogy megyünk betlehemezni, s egyfolytában öltözzünk... Álma tehát igazat mondott.

Este táncház volt, ahol nagyon sokat táncoltunk együtt.

Reggel elmentünk Munkácsra, ahol megnéztük a várat. Azután a Vereckei-hágóhoz utaztunk, majd a Vereckei-szoroshoz, a Latorcához. Mivel az eső zuhogott, mindannyian megáztunk.

Balazséron megálltunk, lepakoltuk a holminkat, s a mi csoportunk még elment pár házhoz betlehemezni. Később Balazséron minden csapat bemutatta betlehemesét. Majd elmeséltük a legszebb és legviccesebb élményeinket. A szálláshelyre visszatérve mindenki fáradtan pihent le.

Reggel 11 órára a templomba mentünk, szent misét hallgattunk, s a végén ott is előadtuk a betlehemest, majd a mise után a város központjában is.

Ezek után elbúcsúztunk a Kecskemétről és más tájról jött csoportoktól...

Hát, elindultunk hazafele, Csíkszereda fele... Az utazás hosszú volt és fárasztó. Aki tudott, az aludt, aki nem, az bámult ki az ablakon, nézte a csillagokat.

Magyarországon még megálltunk a Tescónál, majd egyenesen Szereda felé hajtottunk, és lassan, de HAZAÉRTÜNK. Beérve a Csíki-medencébe, örömmel telt meg mindegyikünk szíve.

Tóth Emese (PSÁI), 2011